

ไหวชนา

ในเรื่องความเป็นอยู่และการฝึกอบรมสมาชิกในวัด หลวงปู่ท่านอบรมสั่งสอนและดูแลพระภิกษุ สามเณร อย่างใกล้ชิด สร้างกุฏิที่พักสำหรับพระภิกษุ สามเณร อย่างเพียงพอ และมีเครื่องอำนวยความสะดวกควรแก่ภาวะของนักบวช พระภิกษุ สามเณร ที่เข้ามาอยู่ในบารมีธรรมของท่าน ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ เลย หลวงปู่ท่านออกให้หมดทุกอย่าง แม้แต่เครื่องนุ่งห่ม สบง จีวร นอกจากนี้ท่านยังให้ตั้งโรงครัวขึ้นเพื่อรับภาระเรื่องการขบฉันของพระภิกษุ สามเณร ไม่ให้ลำบาก จะได้มีเวลาศึกษาและปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่ ท่านเลี้ยงพระมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๑ จนกระทั่งมรณภาพ ด้วยเหตุนี้เองวัดปากน้ำในสมัยนั้นจึงมีพระภิกษุ สามเณรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจาก ๒๐-๓๐ รูป จนเป็น ๕๐๐ รูปเศษ สมดังที่ท่านได้ปฏิญาณในพระอุโบสถ เมื่อครั้งแรกที่มาปกครองวัดปากน้ำว่า “บรรพชิตที่ยังไม่มาขอให้มา ที่มาแล้วขอให้อยู่เป็นสุข” เมื่อใครพูดถึงจำนวนพระภิกษุ สามเณร ว่ามากเกินไป ท่านจะหัวเราะด้วยความดีใจแล้วพูดว่า “เห็นคุณพระศาสนาไหมล่ะ” ท่านไม่กลัวว่าจะเลี้ยงไม่ไหวได้แต่พูดว่า “ไหวชนา”